

ZIMNÍ SESTRA

A woman with long brown hair is lying on her back, wearing a vibrant red dress. Her eyes are closed, and her expression is peaceful. She is surrounded by a dark, textured background with numerous small, white, petal-like particles falling around her. Her right hand is resting near her head.

THRILLER

MEGAN COLLINS

ZIMNÍ SESTRA

Copyright © 2019 by Megan Collins Hatfield

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Catalano, 2020

Cover © Sabina Chalupová, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-751-8 (pdf)

ZIMNÍ SESTRA

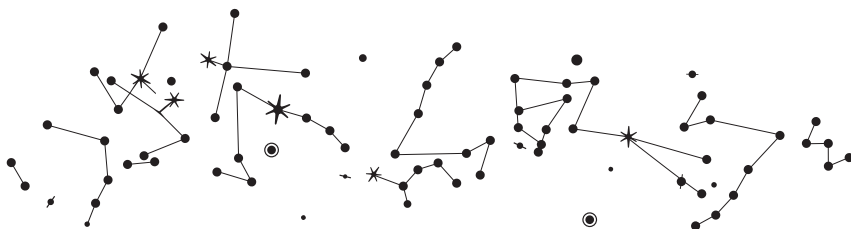
Megan Collins

VENDETA

Pro Marca

Demeter měla jedinou dceru, Persefonu... jarní pannu. Ztratila ji a ve svém strašlivém žalu odebrala všechny své dary z povrchu země, jež se poté změnila v zamrzlou poušť. Druhdý zelená a kvetoucí zem byla zmrzlá a bez života, neboť Persefona zmizela.

Edith Hamiltonová, *Mythology*

1

Když našli tělo mojí sestry, letáky, které jsme vyvěsili po městě, byly na telefonních sloupech ještě pořád suché. Pátrací čtyři stále prozkoumávaly okolí, jejich svítilny stále protínaly temnotu. Persefona byla nezvěstná téměř dvaasedmdesát hodin, když nějaký běžec koutkem oka zahlédl ve sněhu její červený kabát. Ale tou dobou se pro mne moje matka už stala cizinkou.

První ráno po zmizení mé sestry se mamka zamkla ve své ložnici. I já jsem zůstala ve svém pokoji – v mém a Persefony –, ale nechala jsem dveře otevřené dokořán. Dlouho jsem pozorovala, jak pluhy odklízají třicet centimetrů sněhové nadílky, která napadala přes noc, a pořád jsem si představovala Persefonu, jak ťuká na okno zamlžené mým dechem. A já to okno otevírala. Tak se to opakovalo stále dokola.

Hodiny toho dne byly poznamenány matčinými vzlyky. Za celých čtrnáct let, co jsem byla její dcerou, jsem nikdy nic takového neslyšela. Dokonce i patnáctého každého měsíce – Persefona to s očima obrácenými v sloup nazývala „mámin temný den“ – bývalo za dveřmi její ložnice jen ticho. Druhý den ráno, když vyšla ven, měla vždycky oteklé oči, její bolest jsem ale nikdy neslyšela. Ale tenhle den, ten první den, plakala tak usedavě a tak hlasitě, že bych přísahala, že se mi na stole v hrnečku třesou moje malířské štětce.

Až po letech mě napadlo, proč se moje matka nesnažila být kvůli mně silná, proč mi třeba neřekla, že tohle je celá Persefona a že než se nadějeme, přijde domů. Co tehdy vlastně věděla? Co vlastně matka instinktivně cítí někde ve svém nitru, když její dcera přestane dýchat?

Ten první den k nám v pět hodin odpoledne přišla teta Jill s mojí sestřenicí Missy. Silnice už byly celkem odklizené, nahrnuté sněhové závěje sahaly až do výšky naší poštovní schránky. Jill se čtvrt hodiny snažila domluvit své mladší sestře. Opřela si čelo o dveře máminy ložnice a tiše ji prosila, ať otevře. Když to nefungovalo a vzlyky neustávaly, vytáhla z Missyna drdůlku vlásenku a šťourala s ní v zámku, až se jí vlásenka v ruce zlomila. „Panebože, Annie,“ řekla. Potom mě a sestřenici zahнала do kuchyně, kde po stole rozložila výtisky časopisu *Seventeen* – patřily Missy –, řekla nám, abychom zůstaly na místě, a šla z mého pokoje zavolat na policii.

Ale mamka toho rána policii už kontaktovala, její slova zněla ostře a pronikavě, když jim nadávala za to jejich „poznamenáme si to“ a za jejich skvělou radu, ať později ještě zavolá, pokud se Persefona nevrátí. Potom s dlouhým usazeným zasténáním zavěsila, odešla do svého pokoje a zavřela za sebou dveře. A jak hodiny mýjely a denní světlo přešlo v soumrak, už jim znovu nezavolala. Zůstala zamčená v pokoji, vzlykala, telefon zůstal zavěšený.

Teď jsem slyšela, jak Jill hláskuje Persefonino jméno a říká policii, že její neter je nevěstná už celý den. Ale byla opravdu nevěstná? Předešlou noc jsem ji viděla odjíždět s Benem, zrovna když začaly padat první sněhové vločky. A i když jsem ho nenáviděla víc než svoje ztvrdlé štětce nebo samotu v těch máminých temných dnech, teď jsem doufala, že je pořád s ním – rozzlobená na mě, možná, ale to by nevadilo.

„Řekni jim, ať se zeptají jejího přítele,“ řekla jsem tetě, když jsem vešla do pokoje. Můj hlas ji polekal.

„Počkejte moment,“ řekla Jill do sluchátka. „Jaký přítel, Sylvie?“

To bylo podruhé za čtyřiaadvacet hodin, co jsem zradila svoji sestru.

Ben byl tajemství – *naše* tajemství, jak mi Persefona ráda připomínala. Jak projížděl naší ulicí a parkoval auto o pár domů dál, to bylo tajemství. Jak Persefona otvírala okno v našem pokoji a přelézala parapet, dokud se jednou nohou nedotkla země, to bylo tajemství. A bylo jich víc. Jak jsem nechávala trochu pootevřené okno, jen natolik, aby jej mohla rukou vytáhnout nahoru, když se pak vracela; jak jsem se za mnoha takových nocí probudila zimou, když mi strhla příkrývkou. *Sylvie*, šeptala v té tmě chraptivým hlasem. *Potřebuji tě*. A pak začalo to největší tajemství ze všech.

„Ben Emory,“ řekla jsem tetě. „Syn starosty. Loni maturoval a Persefona s ním chodí. Ale mamka o tom neví.“

Jill se zamračila a mezi obočím jí naskočily vrásky. „Proč ne?“

„Randění máme zakázané. Ale Persefona stejně vždycky vyklouzne, aby spolu mohli být. Odjela s ním včera večer kolem půl jedenácté.“

Jill vykulila oči. „*Sylvie*,“ řekla. „Proč jsi...“ Ale pak jen zavrtěla hlavou a znovu si přiložila telefon k uchu. „Naposledy byla viděna s Benem Emorym,“ řekla.

Cestou zpátky ke kuchyňskému stolu, kde si Missy podle jedné lesklé a zářivé fotografie v časopise splétala copánky, mi bušilo srdce. Bylo jí šestnáct, takže věkově byla přesně uprostřed mezi mnou a Persefonou, a chovala se, jako kdyby tohle byla nějaká oslava.

Proč jsi...? zeptala se Jill a byla to logická otázka. Proč jsem matce o Benovi neřekla, hned jak jsem se ráno vzbudila a klid v domě mě upozornil na Persefoninu nepřítomnost? Ráda bych věřila, že jsem se snažila chránit její tajemství – *naše* tajemství –, ale ve skutečnosti, já to dobře vím, jsem se snažila chránit sebe.

O chvíli později Jill přispěchala do kuchyně a ptala se mě na jména Persefoniných přátel.

„Ben,“ odpověděla jsem.

„Už jsem tam volala. Musela jsem nechat zprávu, protože to nikdo nebral. Kdo dál?“

Pokrčila jsem rameny a pak jsem zmínila nějaké holky, které jsem s Persefonou viděla v knihovně, když pracovaly na jednom školním projektu. Jill odešla zpátky do mého pokoje a já přes tenké stěny poslouchala, jak se ani po několika dalších telefonátech nic nedozvěděla: „Vlastně spolu vůbec nekamarádí? Dobře, i tak vám děkuji. Prosím, napište si moje číslo pro případ, že...“

Když už Jill neměla koho kontaktovat, trvala na tom, že se pokusíme chvíli spát – já ve své posteli, Missy v Persefonině, Jill na hrbolatém gauči v obývacím pokoji. Poslouchala jsem, jestli neuslyším Persefonino klepání na okno. Ale slyšela jsem jenom kotěcí vrnění Missy zařezávající v posteli mé sestry a zvuk Persefoniných hodinek, které tikaly někde v místnosti. Tikaly jako naděje.

* * *

Druhý den ráno jsem na mamku čekala u jejích dveří, seděla jsem tam jako štěně, které vystrčili za dveře. Za normálních okolností mě uměla uklidnit a utišit tak, jak to nesvedlo nic jiného na světě, ani to moje malování. Její ruka na mém čele příjemně chladila, její hlas zněl jako ukolébavka. Často jsme hrály takovou hru, kdy předstírala, že na mém obličejí osazuje zahrádku, prsty mi ukazovala, kde budou růže (na tváři) nebo kam vysadí lilie (na čelo). „Už kveteš,“ říkala a potom předstírala, že některé z těch květín trhá. „Mám tři růže, dva velké květy hortenzií a trs nevěstina závoje. Kolik mě to bude stát?“ Prsty měla u sebe, jako kdyby svírala malou kytič. „Bude tě to stát přesně jedno objetí,“ odpovídala jsem a pak jsme se pevně držely v náručí a smály se, jak jsme legrační, jak jsme šťastné.

Když se však její dveře konečně s vrznutím otevřely, měla oči tak oteklé, jako kdyby ji někdo ztloukl. Tváře propadlé, na sobě stále župan, který měla včera ráno, než jsem jí řekla, že Persefona není doma.

Shlédla ke mně, ale neklekla si vedle na podlahu ani mi nepoložila ruku na hlavu. Skoro jako kdyby věděla, co jsem udělala, a nenáviděla mě za to.

„Persefona...“, zašeptala to jediné slovo a já cítila, jak moc jsem ji zklamala, když jsem jen zavrtěla hlavou.

V tu chvíli zazvonil zvonek u dveří, mamka se k nim rozběhla předsíní, Jill vyběhla z obýváku. Beze slova společně otevřely dveře a já jsem natahovala krk, abych viděla mezi ně. Missy pořád ještě spala v posteli mé sестry, nemohla jsem se dočkat, až to Persefoně povím. „Bylo to tak divný“, řekla bych. „Prostě furt *spala*, jako kdyby to byly *prázdniny* nebo co. Ty jsi přece byla *pohřešovaná*, ne? A ona si tam jednoduše chrápe dál.“ V hlavě mi ještě zněl náš smích, když jsem spatřila, jak k nám vchází policie.

Dva policisté, muž a žena, stáli ve vchodu do našeho malého ranče se dvěma ložnicemi. Očistili si boty o rohožku a ruce měli na svých opascích, jako kdyby se chystali tančit nějaký typický vesnický tanec.

„Vy jste paní O’Learyová?“ zeptal se mamky policista.

„Ano“, řekla ochraptěle. „Ano, to jsem já.“

„A já jsem Jill Fosterová.“ Jill udělala krok dopředu. „Já jsem ta, která včera večer volala.“

„Jsem detektiv Falleyová“, představila se policistka, „a tohle je můj partner, detektiv Parker.“ Ukázala na muže vedle sebe, jenž hleděl někam za nás, jako kdyby se na stěnách našeho domu už snažil najít nějaká vodítka. „V první řadě vám chci sdělit, že jsme jednali na základě vašeho oznámení a že jsme hovořili s Benem Emorym.“

Mamka se trochu zapotácela dozadu. „Co ten má s tímhle co dělat?“

„Jak jsme pochopili,“ řekla detektiv Falleyová, „právě on byl poslední osobou, s níž byla vaše dcera viděna.“

Mamka se otočila a podívala se na mě a její oči mi připadaly šedivější než obvykle, zastřené děsem v jejím obličejí. Sklopila jsem oči k nohám a kroutila palcem vykukujícím dírou v ponožce.

„Ty jsi o tom věděla?“ zeptala se mě.

Polkla jsem. „Ano,“ řekla jsem. „Viděla jsem ji s ním odjíždět. Ona...“ Odmlčela jsem se. Nebyla jsem si jistá, kam až můžu ve své zradě zajít. Pak jsem zvedla hlavu a upřela pohled na detektivy, nemohlo jim být víc než pětatřicet. Parker měl kolem nosu dokonce bedary.

„Hodně utíká z domova, aby s ním mohla být,“ řekla jsem. „Je to její přítel. Takhle to dělají už celé měsíce.“

Z matčina obličeje zmizela všechna barva. Její pleť byla šedá jako její oči, stejně šedivá jako studené světlo ze zatažené oblohy venku. „Přítel?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

„Tohle je Sylvie,“ řekla teta Jill detektivům a ukázala na mě. „Moje neteř. Persefonina sestra.“

Falleyová přikývla. „Ben říká, že neví, kde je. Říká, že se jeli jen tak projet, pohádali se a ona chtěla, aby ji nechal vystoupit, že půjde domů pěšky. Říká, že jí zastavil na Westonské ulici a pak přespál u kamaráda, protože venku zuřila vánice. Hovořili jsme s matkou toho kamaráda a ta potvrdila, že Ben dorazil kolem jedenácté večer a zůstal u nich doma asi do deseti hodin dopoledne.“

„Tak kde je?“ zeptala jsem se. „A proč by chtěla jít domů pěšky, když sněžilo? Ben lže! Musí vědět, kde je.“

Detektivové na mě hleděli. Teta Jill na mě hleděla. Ale mamka jen zírala do prázdna.

„Říká, že byla opravdu pevně rozhodnutá vystoupit z auta,“ řekla Falleyová. „Říká, že už otvírala dveře a vypadalo to, že vyskočí za jízdy, pokud jí nezastaví. Vypověděl, že zastavil, aby se ji pokusil uklidnit, ale vystoupila a nechtěla se vrátit zpátky do auta. Naštval se a nakonec odjel pryč.“

„Kvůli čemu se pohádali?“ zeptala se Jill.

„Zní to jako typická vztahová scéna,“ řekla Falleyová. „Prý se rozzlobila, když na ni kvůli něčemu vyštěkl. A pak se to vystupňovalo.“

Zavrtěla jsem hlavou. Věřila jsem pouze jedné části Benovy historky a ta se týkala skutečnosti, že na ni vyjel. Viděla jsem spoustu důkazů o jeho zuřivosti; věděla jsem, že je nebezpečný, ale také jsem věděla, že Persefona se před nebezpečím nikdy neschovávala.

„Ohledně té hádky ho ještě důkladněji vyslechneme,“ přidal se konečně Parker. Měl hlubší hlas, než jsem čekala, a uklidňovalo mě to. Otce jsem nepoznala – matka mi vždycky říkala, že jsem výsledkem známosti na jednu noc nebo „zázraku jedné noci“, jak to ráda označovala –, ale vždycky jsem si představovala, že když mluví, jeho hlas je silný a neochvějný stejně jako nyní ten Parkerův.

„V okolí Westonské, kde ji pan Emory vysadil, jsme zatím nic nenašli,“ pokračoval. „Pochopte však, prosím, že děláme vše, abychom vaši dceru vypátrali.“ Říkal to přímo mamce, která se opírala o věšák. Vypadala tak křehká, až se zdálo, že bundy a šály zavěšené na háčcích jsou dost pevné, aby udržely její váhu. „Chystáme se promluvit s lidmi, kteří tu noc jezdili se sněžnými pluhy, jestli někoho neviděli. A mezi tím – nenapadá vás nějaké místo, kam mohla jít? K nějakým přátelům? Místa někde v okolí, kam často chodila?“ Ze zadní kapsy vytáhl malý bloček a připravil si propisku.

Podívala jsem se na mamku, jestli na to odpoví, ale pořád upírala oči někam do neznáma.

„Já... je...,“ pokusila jsem se. Když se ke mně Parker obrátil, odkašlala jsem si. „No, moje teta a sestřenice bydlí kousek odsud v Hanoveru. Ale... ty jsou tady, takže u nich zřejmě není. No, a taky...“

Ale žádné „také“ nebylo.

„Já nevím,“ řekla jsem. „Jediný člověk, se kterým teď tráví čas, je Ben.“

V tu chvíli se věšák poroučel na podlahu. Složil se přes vchod jako padlý strom a oddělil detektivy od mamky, tety Jill a mě. Všichni jsme uskočili dozadu. Tedy všichni kromě mamky – ta ho totiž převrátila.

Hned za ním letěl malý žlutý stolek, kam jsme při příchodu odhazovaly klíče a poštu. Zarachotil o podlahu, ale mamce to nestačilo, sáhla po jedné jeho noze a ulomila ji, jako kdyby to byla jen větvíčka. Všechny nás to ohromilo, i detektivy, a teprve když tou nohou mrštila do zrcadla u dveří, Parker překročil věšák a popadl ji za paže. Mamka se vzpouzela, rozevřel se jí župan a odhalil zašpiněné tričko, které měla pod ním. Když ji Parker sevřel pevněji, začala křičet.

„Annie!“ vykřikla teta Jill. „Co to děláš? Uklidni se!“

Ale máma se jenom rozkřičela ještě hlasitěji, obličej jí zrudl jako novorozenci, kopala a kroutila se, až Parker povolil sevření a ona mohla utéct. Přeskočila věšák a rozběhla se předsíní. Vyrázili jsme za ní, ale práskla za sebou dveřmi své ložnice. Missy stála v předsíní s vykulenýma ospalýma očima.

„Mami?“ řekla mojej tetě. „Co se stalo? Vrátila se Persefona?“

Rámus z mámina pokoje by pohltit každou odpověď, kterou jí teta Jill mohla dát. Máma rozbíjela nábytek. Hrdelní řev vystřídaly pronikavé výkřiky. Rozeznala jsem skřípění její matrace, když – co to tam dělala? Bušila do ní pěstmi? Detektiv Parker přispěchal ke dveřím a zkusil otočit kulatou klikou. Neotevřely se a Parker se ohlédl na nás. „Falleyová,“ řekl a jeho parťačka přikývla a nasměrovala mě do obývacího pokoje.

„Dělá tohle tvoje matka často?“ zeptala se. Trochu se sehnula a zírala mi přímo do očí. „Už někdy dřív házela věcmi a rozčilovala se jako teď?“

Slyšela jsem Jill, jak za máminými dveřmi prosí: „Annie, otevři, prosím tě. Najdeme ji, vím, že ji najdeme.“ A věděla jsem, že Falleyová čeká, že něco řeknu, ale už jsem zapomněla, na co se ptala. Kdo byla ta ženská v mámině pokoji? Které vzteklé zvíře vydává ty zvuky?

„Sylvie,“ řekla Falleyová. „Jmenuješ se Sylvie, vid’?“

Pomalů jsem přikývla.

„Zažila jsi někdy, že by tvoje matka ubližovala tvójí sestře – fyzicky?“

„Hm,“ řekla jsem, „ona... co jste říkala?“

„Annie, prosím. Otevři ty dveře, jsem tu pro tebe.“

„Paní O’Learyová, otevřela byste na chvíli ty dveře?“

„Ptala jsem se, jestli tvoje matka někdy neubližovala tvé sestře. Neudeřila ji třeba? Nestrčila do ní?“

Později jsem se dozvěděla, že Falleyová takovými otázkami porušila předpisy – ne proto, že situaci vyhodnotila jako příliš urgentní na to, aby se zabírala všemi těmi nahrávacími zařízeními a dětskými psychology, ale prostě proto, že byla ještě nezkušený detektiv. Do její hodnosti ji povýšili teprve před šesti měsíci, a když mi toho dne položila ruce na ramena, třásly se jí.

„Sylvie,“ řekla, „rozumíš, na co se tě ptám?“

Něco o mojí matce. Něco o někom, kdo ubližuje mojí sestře.

Nikoho nenapadlo, aby se mi podíval na ruce. Ale i když by si všimli modrých a šedých skvrn na mých prstech nebo zbytků červené kolem nehtů, nespojili by si to s Persefonou, co odešla k Benovu autu a už se nevrátila. Neviděli by v tom důkaz strašného zločinu. *Sylvie*, řekla noc předtím, než zmizela, *potřebuji tě*.

Jako obvykle jsem ji neslyšela vracet se. Vzbudil mě teprve pocit, že ze mě někdo strhl příkrývkou „Ne,“ zasténala jsem a snažila se překulit ke stěně.

„Ano,“ řekla Persefona, popadla mě za paže a třásla se mnou. „Tentokrát toho není moc. Pojď, musíš to pro mě udělat.“

Otevřela jsem oči a v první chvíli mi přišlo, že na mě zírá moje matka. Aspoň to tak vypadalo, ty dvě si byly tolik podobné – veliké šedé oči, blond vlasy, líbezně zaoblené brady

s dolíčkem pod ústy. Věděla jsem, že se sestrou máme každá jiného otce, ale s mými hnědými vlasy a hnědýma očima a bledší než bledou pletí mě vždycky překvapovalo, jak málo se zbytku své rodiny podobám.

Persefona se nade mne sklonila a pohodila hlavou, takže mě její vlasy zašimraly na obličeji.

„Tohle můžu dělat celou noc,“ řekla. Sklonila se ke mně ještě víc, pořád mě šimrala svými vlasy, ale zlatý řetízek, který stále nosila na krku, se teď zhoupl dopředu a konec přívěsku s mořskou hvězdicí mi přejel přes rty.

„Tak dobrá,“ vzdala jsem to a odstrčila její vlasy i přívěsek stranou. „Ukaž.“

Persefona rozsvítila lampičku u mojí postele a vyhrnula si jednu stranu trička. „Tady je jedna,“ řekla a ukázala na čerstvou modřinu o velikosti čtvrtáku hned pod žebry. „Ale mamka tuhle neuvidí.“ Nechala triko spadnout dolů a pak mi ukázala vnitřní stranu svého pravého zápěstí. Tam se právě začínaly vybarvovat další dvě modřiny. „Takže jen tyhle dvě.“

Přísahala bych, že konečky Benových prstů, jejich velikost, znám lépe než své vlastní. S povzdechem jsem se natáhla pod svůj stolek pro kyblík s akrylovými barvami, který mi mamka před dvěma měsíci koupila k Vánocům. Popadla jsem pár štětců a polystyrenovou paletu a sedla jsem si vedle sestry. Pak jsem vzala do ruky její paži a otočila s ní tam a zpátky, abych posoudila svoje „plátno“.

Pracovala jsem mlčky. Na paletu jsem vymáčkla trochu tmavě modré a smíchala ji s tělovou. Ani jsem se neobtěžovala Persefony zeptat, proč s ním pořád je. Když jsem přes první modřinu namalovala měsíc a pak ho přetřela načervenalými vlnami, které překryly tu druhou, nepřipomněla jsem jí, že láska by podle mého neměla bolet, že láska neznamená vylézat pokradmu z okna a vracet se plná podlitin. Tyhle rozhovory jsme už vedly a vždycky skončily stejně: „Nerozumíš tomu. Ty ho neznáš. Není to tak, jak si myslíš.“

„Tak,“ zvedla jsem štětec z její kůže. „Hotovo.“

Souhlasně se nad tou měsíční krajinou usmála a já jsem si utřela ruce potřísněné barvami. Pozůstatky noční práce jsem vždycky ráno měla na rukou, a i když matka moje „krásné malé tetování“ na Persefoně pokaždé zaregistrovala a pochválila, nikdy si jaksí nevšimla tetování, které jsem udělala sama sobě, těch barev, které křičely na mých kloubech a prstech. Persefona si každý den při sprchování dávala pozor, aby ty svoje zamaskované modřiny nenamočila. Když jsem se sprchovala já, drhla jsem se jak smyslů zbavená.

* * *

„Sylvie.“ Detektiv Falleyová mi jemně stiskla rameno. „Jsi v pořádku?“

Křik ustal. A s ním i rány a rozbíjení nábytku. Nyní jsem z jejího pokoje slyšela jen slabý zvuk trhání papíru, znovu a znovu, ššššššššššššk, ššššššššššššk, ššššššššššššk. Co tam může trhat? Fotografie? Dopisy? Tajemství? Později toho dne, když konečně opustila svůj pokoj, aby si došla do koupelny, jsem se tam nepozorovaně vkradla. Byl to kalendář, co ničila. Zbytky jednotlivých měsíců ležely rozházené po koberci jako semena v zahradě a mezi všemi těmi kousíčky dat jsem viděla několik červeně zakroužkovaných patnáctek. Každý patnáctý den v měsíci...

„Je mi to vážně moc líto, detektive,“ říkala teta Jill Parke-
rovi, když spolu vcházeli do obývacího pokoje, kde se ke mně
stále ještě skláněla Falleyová s ustaranýma očima. „Nevím,
co bych na to měla říct.“

Missy vešla hned za nimi. Měla na sobě jedno z Persefoniných triček s nápisem „MÁM TO NA HÁKU“. Neviděla jsem ji, že by si ho večer vytáhla z naší skříně, to bych jí nabídla něco svého. Missy se v pantoflích – Persefoniných pantoflích – šourala k pohovce.

„Můžete tady nějakou dobu zůstat?“ zeptal se detektiv Parker tetu Jill. „S rodinou?“ Podíval se na mě.

„Samozřejmě,“ odpověděla Jill. „Zítra mají děvčata na Den prezidentů volno. Jsem asistentka učitele – na druhém stupni v Hanoveru –, takže mám také volno. Můžeme tady být, žádný problém.“

„Dobře,“ řekl Parker. „Máte nějakou současnou fotografii Persefony, kterou bychom si mohli vzít s sebou?“

„Ano!“ řekla Jill. „Fotoalbum jsem vlastně vytáhla hned ráno. Napadlo mě, že bychom mohly připravit nějaké letáky a roznést je po městě.“ Přešla do kuchyně, která byla otevřená do obývacího pokoje, a listovala v jednom z alb v koženkových deskách položených na stole. „Určitě bude lepší nesesedět jen tak s rukama v klíně, víte?“

Z plastového obalu vytáhla fotku její sestry někdy ze začátku školního roku. Persefoně na ní z výstřihu vykukovala přemalovaná modřina. Pro toho, kdo neměl tušení, to byl jen pouhý stín, ale pro mě ústřední bod celého snímku.

„Měla bych na ty letáky dát číslo na policii,“ zeptala se Jill, „nebo naše, aby lidi volali přímo nám?“

Parker sáhl do kapsy a výměnou za fotku dal Jill svoji vizitku. „Děkuji,“ řekl. „Můžete použít tyto kontaktní údaje. Ale musím vás upozornit, že v podobných případech dostáváme hodně falešných informací. Devadesát pět procent horů je k ničemu.“

„No, pořád tedy zůstává pět procent,“ reagovala Jill.

Šššššššššš, šššššššššš, šššššššššš. V mámině pokoji pokračovalo trhání papíru.

Parker si odkašlal a pak si promnul světle hnědé strniště na tváři. „Už jen pár věcí,“ řekl a obrátil se na mě. „Sylvie, můžu ti položit několik otázek, než půjdeme?“

Podívala jsem se na tetu.

„Můžeš mluvit, Sylvie,“ řekla. „To je v pořádku.“

Pokrčila jsem rameny. „Jo, tak jo.“

Parker se podíval na svůj zápisník a připravil si propisku. „Tvoje teta nám řekla, že jsi sestru viděla odjíždět s Benem Emorym předevčírem asi kolem půl jedenácté. Je to tak?“

„Ano.“

„A jak na tebe předtím působila? Byla třeba rozzlobená? Smutná? Měla radost, že uvidí svého přítele?“

Představovala jsem si, jak se asi tvářila, když se na mě v pátek v noci dívala oknem, jak se jejím dechem mlžilo sklo, když volala moje jméno. Musela vypadat rozčileně, našťvaně. Musela vypadat, že je připravená mě zabít.

„Já nevím,“ řekla jsem Parkerovi. „Myslím, že se tvářila... neutrálně.“

Udělal si poznámku do zápisníku. „Dobře. Dobře, také jsi zmínila, že často potají utíkala, aby s ním mohla být. Proč to dělala?“

Všichni se na mě dívali. Dva detektivové stáli blíž, teta a sestřenice na druhém konci místnosti. Na mojí odpovědi podle všeho hodně záleželo, jak ale mohli od čtrnáctileté holky očekávat, že ví to, co potřebovali vědět?

„Nemá dovoleno randit,“ řekla jsem. „Ani jedna z nás to nemá dovolené. Ale já – já bych stejně ještě nerandila.“

„Takže vaše matka vůbec nevěděla, že tvoje sestra chodí s panem Emorym?“

„No,“ začala jsem, „nevěděla, že s ním *pořád* chodí.“

„Pokračuj,“ vybědl mě Parker.

„Jednou večer se mamka vrátila z restaurace – ona je servírka, nevím, jestli na tom záleží – a našla Persefonu s Benem. Myslím, že se jenom dívali na televizi, ale bylo to poprvé, co kdy přivedla nějakého kluka domů. No a mamka se rozzlobila. Persefona porušila pravidlo.“

Ben se potom vyplížil ze dveří a ty dvě se do sebe pustily, mamka na Persefonu křičela, že „naprosto kašle na pravidla“, a Persefona zase ječela, že s námi máma „jedná jako s dětma“. Persefona divoce máchala rukama a v jednu chvíli převrhla lampu na podlahu, obě na ni zůstaly zírat. Sestra pak utrhla její stínidlo a hodila s ním přes místnost. Jen zasvištělo kolem máminy hlavy a shodilo nějaké zarámované obrázky.

„A od té doby,“ řekla jsem detektivu Parkerovi, „Persefona vždycky prostě vyklouzla oknem, aby byla s ním.“

„Jak dobře ho znáš?“ přidala se Falleyová.

„Skoro vůbec. Loni maturoval a ani jsem nikdy nechodila do stejné školy jako on.“

„A Persefona je letos v maturitním ročníku, je to tak?“ zeptal se Parker.

„Ano,“ odpověděly jsme s Jill unisono.

Falleyová ke mně přistoupila. „Sylvie, ptám se proto,“ řekla, „že když jsme sem přišli, byla sis docela jistá, že Ben je do zmizení tvojí sestry nějak zapletený. Proč si to myslíš?“

„Já – cože?“

„Ublížil tvojí sestře někdy předtím nebo provedl něco, co by ji vystavilo nebezpečí?“

„Já...“ Rozhlédla jsem se po místnosti. Čtyři páry očí se upíraly jen na mě. „Jak jsem řekla, opravdu ho skoro vůbec neznám.“

„To není odpověď na položenou otázku,“ řekl Parker.

Proč mě vyslýchají? A kde je to horké oslepující světlo, které jsem vídala v televizi, které by mi páliło do obličeje, dokud bych nevypotila všechna svá tajemství? Aspoň bych pak Persefonu zradila za okolností, kdy bych neměla na výběr. Ale takhle? Obývací pokoj byl chladný a šedivý. Tváře detektivů zůstávaly vážné, ale celkem laskavé.

Teta Jill přišla ke mně a ochranně mi položila paži kolem ramen. Přitiskla jsem se k ní, vděčná za tu záchranu, ale pak mi zašeptala do ucha: „To je v pořádku, Sylvie. Jen detektivům klidně pověz všechno, co víš.“

Jsem sestry, Sylvie, říkávala vždycky Persefona. A to je posvátné. Takže vím, že tvůj slib udržet tohle v tajnosti nejsou jenom slova. Něco to pro tebe znamená. Stejně jako ty něco znamenáš pro mě, doufám – opravdu, opravdu doufám –, že i já něco znamenám pro tebe.

Jasně že znamenáš, říkala jsem.

Tak to dokaž.

„Já nevím, jestli jí někdy ublížil.“ Podívala jsem se na Falleyovou, Parkera i tetu Jill. Dokonce i na Missy, která se dělala s bradou opřenou o dlaň. Všichni mě poslouchali, nějak si byli jistí, že mám ty správné odpovědi. „Ben prostě musí vědět, kde je. Tu noc byla s ním.“

Šššššššk, šššššššk, šššššššk.

Falleyová se ohlédlá do předsíně a naslouchala tlumeným zvukům mámina řádění. Než znovu promluvila, podívala se na svého partáka.

„Sylvie,“ začala, „když se tvoje matka takhle chovala v minulosti, jak...“

„Moje mamka se takhle nikdy nechovala,“ přerušila jsem ji. „Ještě nikdy se jí neztratila dcera.“

Místností se rozšířilo ticho jako nějaký plyn. Utichl dokonce i ten zvuk papíru, to asi proto, představovala jsem si, že mamka slyšela, jak se jí zastávám. Téměř jsem cítila, jak mě souhlasně hladí po tváři.

Detektivové si vyměnili pohled, Falleyová naklonila hlavu k Parkerovi a očima se ho na něco ptala. Parker přikývl, zavřel svůj poznámkový blok a zastrčil si propisku do kapsy.

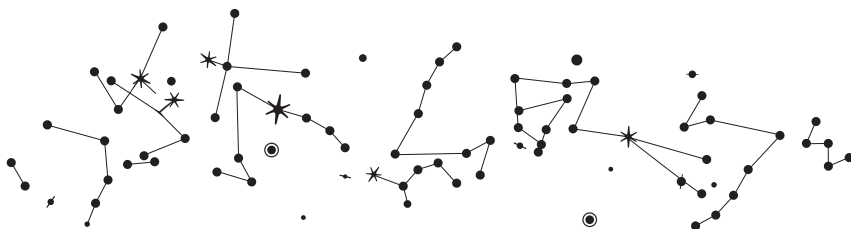
„Děkujeme vám,“ řekl Parker. „Kontakt na nás máte, neváhejte se kdykoliv ozvat.“

Do kapsy si strčil i svůj blok a zamířil ke dveřím. Falleová se ještě chvíli zdržela, položila mi ruku na rameno. „Jsi opravdu statečná,“ řekla tiše. „Najdeme tvoji sestru, žádný strach.“

Teta Jill je šla vyprovodit ke dveřím, já jsem se zabořila do polštářů na pohovce a do deky, pod kterou tu teta provizorně přespala.

„To je šílené,“ řekla Missy. Podle výrazu ve tváři jí pomalu začínala docházet vážnost situace.

A dole v předsíni, za dveřmi mámina pokoje, se znovu ozval ten zvuk trhaných papírů.

2

To odpoledne jsme roznesly víc než padesát letáků. Když jsme procházely centrem města a přilehlými ulicemi, pod velkými černými písmeny „POHŘEŠOVANÁ“ se na nás culil Persefonin obličej. Než jsme připevnily ten poslední na telefonní sloup před poštou, měly jsme i přes rukavice prsty celé bolavé.

Doma před nás teta Jill postavila hrnky s horkou čokoládou a vybídla nás, abychom šly „rozmrznout“ k televizi. Missy pustila opakování *Skutečného světa*, na které jsem se sice dívala, ale nevnímala ho. Přesně v šest hodin jsem přepnula na místní zprávy pro případ, že by tam mluvili o Persefoně.

Jak se ukázalo, zmizení mojí sestry byla hlavní zpráva.

„Město Spring Hill dnes pátrá po pohřešované studentce střední školy,“ oznámil moderátor. „Osmnáctiletá Persefona O’Learyová byla naposledy spatřena v pátek večer, když odešla z domova se svým přítelem Benem Emorym, synem starosty Spring Hillu a významného developera Williama Emoryho. Policie již dlouhé hodiny vyslýchá sousedy a další místní obyvatele včetně přítele Persefony O’Learyové, jenž ji, jak policie uvádí, vysadil na Westonské ulici v pátek kolem jedenácté večer.“

„Mizerný zpravodajství,“ řekla jsem Missy. „Říkat ,policie uvádí‘ zní, jako že je pravda, že ji Ben vysadil. Ale to není pravda – to je Benova historka. A proč o tom nikdo nemluvil s námi?“

Missy pokrčila rameny. „Možná to zkoušeli,“ řekla, „když jsme byly venku. Možná jim tvoje mamka neotevřela.“

Při tom pomyšlení mi i přes páru stoupající z mého hrnku přeběhl mráz po zádech. Mohla se mamka před vším uzavřít tak důkladně, že se k ní nedostalo ani zvonění telefonu nebo zvonku u dveří? Po našem návratu domů konečně pustila tetu Jill do svého pokoje, a i když jsem neslyšela, co si spolu říkájí, byla jsem klidnější, že jsou tam spolu. V televizi moderátor dál mluvil do záběrů lidí oblečených do těžkých kabátů a šál, jak se v pevných botách plahočí zasněženým lesním porostem u mostu Emory.

„Malá pátrací četa se Persefonu O’Learyovou již vydala hledat a lidé ve městě podle všeho nepochybují, že pohřešovanou dívku brzy najdou.“

S Missy jsme se na sebe jen podívaly. Údiv v jejích očích odrazil ten můj.

„Pátrací četa?“ řekla jsem. „Jaká pátrací četa?“

Na obrazovce se objevil detailnější záběr ženy ve středním věku v pletené fialové čepici na hlavě. Měla zarudlý nos a obláčky zmrzlého dechu jí při mluvení tančily kolem rtů. Poznala jsem v ní paní McDonalldovou, Persefoninu učitelku ze třetí třídy.

„Tohle všechno jsem sama zorganizovala,“ pronesla paní McDonalldová téměř hrdě do mikrofону před sebou. „Bydlím poblíž Westonské ulice, takže jsem dnes odpoledne samozřejmě viděla policejní auta, a hned, jak jsem zjistila, co se děje, vrhla jsem se do práce. Svolala jsem nějaké přátele, upozornila tisk a teď jsme tady. Jsme malá skupina a teprve jsme začali, ale v pátrání budeme pokračovat i po setmění.“ Zvedla baterku a usmála se do kamery. „Nepřestaneme, dokud ji nenajdeme. Je jedna ze springhillských a to opravdu něco znamená.“

Vážně?

Spring Hill v Connecticutu bylo město s přibližně pětadvaceti tisíci obyvatel, z nichž většina bydlela ve velkých

cihlových domech na stráních severně od mostu Emory. Lidé ze sousedních měst přijížděli do Spring Hillu kvůli jeho obchůdkům s mraženými jogurty a sadům s jablky a bobulovinami a o Vánocích nakupovali v obchodním domě Spring Hill Commons. Potom se projížděli kolem, aby si prohlédli blikající bílá světýlka na všech těch ionských sloupech a verandách, a když se vrátili domů, přehodnocovali svůj měsíční rozpočet a pokoušeli se najít nějaké úspory navíc na nový bazén nebo na přestavbu kuchyně, prostě na cokoliv, s čím by se cítili víc jako obyvatelé Spring Hillu.

Ale my – Persefona, moje matka a já – jsme k tomuto Spring Hillu nikdy nepatřily. Žily jsme na bažinatější jižní straně od mostu Emory. Oblečení jsme kupovaly v sekáčích, na průkazkách do naší knihovny jsme měly oslí uši a ve škole jsme dostávaly teplé obědy zdarma. Mamka náš ranč zdělila po mých prarodičích, s nimiž jsme, všechny tři natěsnané v jedné ložnici, bydlely, dokud prarodiče nezemřeli při dopravní nehodě, když mi byly tři roky. Vyrůstala jsem pod ohrnutými nosy smetánky Spring Hillu. „Tady jde holka od Annie O’Learyové. Bože, ta ženská. Brala od svých rodičů a dodnes má pořád natažené ruce. I obědy pro její děti platíme z našich daní. A to se Barry dře jako kůň, aby ho ve firmě povýšili...“

Takže mě překvapilo, že paní McDonalldová Persefonu nyní považuje za „jednu ze springhillských“. Pamatuji, jak jednou napsala mamce dopis, aby „pro Persefonu zvážila pořízení nějakého nového oblečení, které by odpovídalo současným trendům, aby se neodlišovala od svých vrstevníků, což by mohlo mít neblahý dopad na její sociální rozvoj“. Mamka ten dopis pověsila na lednici hned vedle mých mazanic ze školky jako připomínku, jak řekla, lidí, kterými se nikdy nechceme stát. Teď jsem si ji představila, jak vidí paní McDonalldovou ve zprávách a jízlivě komentuje: „Touží po pozornosti, zmi-je jedna.“

„Ty tu paní znáš?“ zeptala se mě Missy.

„Ani ne,“ odpověděla jsem.

„Připadá mi nějaká akční.“

„Jo,“ souhlasila jsem. Pak jsem dodala jednu z máminých frází: „Tohle je šílený město.“

Dálkovým ovladačem jsem vypnula televizi a několik minut jsme s Missy jen mlčky seděly. Vchodové dveře se mezitím neotevřely. Persefona nevešla dovnitř, aby si odklepala sníh z bot a zeptala se, co se stalo s věšákem a se stolkem. Přesto jsem naslouchala, jestli neuslyším její rozmrzelé brblání, až si všimne, že si nemá kam pověsit svůj červený zimní kabát. Naslouchala jsem tak soustředěně, že jsem ani nezaregistrovala, když teta Jill vešla do místnosti, položila mi ruku na hlavu a promluvila.

„Jak ti je?“ zeptala se.

Ze svého místa na podlaze jsem k ní vzhledla a rukou jsem začala rýpat do starého béžového koberce. V jejím obličeji se zračilo vyčerpání, jaké jsem dosud viděla vždycky jen na matce ráno po těch jejích temných dnech.

„Chci vidět mamku,“ řekla jsem. Začala jsem se zvedat z podlahy, ale Jill mi položila ruku na rameno a zarazila mě.

„Dnes večer ne,“ řekla. „Tvoje matka konečně usnula. Chce být sama.“

Ale moje sestra se pohřešuje.

„Nebude jí to vadit,“ řekla jsem. „Jsem to jen já.“

Potřebovala jsem máminy prsty na čele, aby sázely a trhaly květiny, jako kdyby můj obličej byla úrodná půda. Potřebovala jsem, aby si mě k sobě přitiskla, objala mě a kolébala jako malé dítě. Potřebovala jsem levandulovou vůni její pleť, pravidelný rytmus jejího dechu. Jak bych bez toho mohla usnout další noc v domě bez sestry?

„Je mi líto,“ řekla Jill a vrtěla hlavou. „Dneska ne.“

A tak Missy strávila další noc v Persefonině posteli. A Jill strávila další noc na pohovce. A já jsem nemohla usnout, vybavovala jsem si Benův obličej, nebezpečí číhající v té jizvě táhnoucí se jako pramínek vlasů od konce jeho levého obočí do středu tváře. Viděla jsem ho jen párkrát, když přitiskl

obličej na okno v našem pokoji a Persefona si ještě malovala oči v koupelně, ale zapamatovala jsem si ho. Míval rozčuchané hnědé vlasy, které si někdy vzadu stahoval do krátkého culíku. Pod očima měl temné kruhy, jako kdyby celé noci nespál, a pusu měl vždycky zkroucenou do polovičního úšklebku. Když jsem tu noc konečně usnula, zdálo se mi o Benovi, o jeho nehtech na prstech – ve snu dlouhých a ostrých –, jak nepřestává klepat na okenní tabulku, až se sklo nakonec vysypalo.

Druhého dne jsem se probudila, až když slunce stálo vysoko na obloze, a i tak jsem otevřela oči jen proto, že se mnou Missy trásla. „Sylvie,“ řekla, „je tady policie.“

Odhodila jsem příkrývku a vyskočila z postele. Měla pravdu, z okna našeho pokoje jsem na příjezdové cestě viděla policejní auto, ti stejní dva detektivové si rozepínali bezpečnostní pásy, pak sněhem vykročili k našim dveřím. Byla jsem v předsíni, ještě než stačili zazvonit.

Mamka stála u vchodu. Jill stála u vchodu. Missy byla oblečená. Vypadalo to, jako kdyby všechny tři tuhle návštěvu očekávaly.

„Dobrý den,“ řekla Jill, když detektiv Falleyová a detektiv Parker vešli do domu. Snažila se znít optimisticky – nebo přinejmenším normálně –, ale hlas se jí trásl. „Můžeme vám něco nabídnout? V konvici je ještě nějaká káva.“

„Ne,“ řekl Parker. „Ne, děkujeme vám. Jsme, hmm, jsme tady, protože...“

„Kde je?“ vyhrkla jsem. Mamka se ke mně při zvuku mého hlasu otočila, ale oči měla zastřené, jako kdyby si nemohla vzpomenout, kdo jsem.

Falleyová k nám přistoupila blíž. „Je mi moc líto, že vám tohle musím říct, ale jsme... jsme přesvědčeni, že jsme našli Persefonino tělo.“

Mamka se sesunula na zem, kolena složená pod sebou. Dlaněmi se opřela o tmavošedou dlažbu a kvílela. Teta Jill jí položila ruku na záda, a když vzhledla k detektivům, v očích se jí leskly slzy.

„Její tělo?“ zeptala se Jill. „Takže je...“

Parker a Falleyová přikývli. V okamžiku mi vyschlo v krku, Missy mi zařala ruku do ramene.

Jill se narovнала, moji plačící matku nechala plakat schoulenou na podlaze v poloze plodu. „Co,“ snažila se ze sebe dostat, „co se stalo?“ Zírala jsem na mamku, ale nedokázala jsem se pohnout.

Falleyová se také dívala na mamku, když řekla: „Zatím to nevíme jistě. Byla asi třicet centimetrů pod sněhem, ale vypadá to, jako kdyby byla... mrtvá už předtím. Měla... podlitiny na krku. Zdá se, že byla uškrcená.“

Ne. Ne, ne, ne. Ne.

To slovo mi znělo hlavou znovu a znovu, napřed tiše, pak křičelo. Tohle byl ten okamžik, od něhož se mi v následujících letech vzpomínky na ten den vytratily. Nevzpomínala jsem si, kdy detektivové odešli nebo kdy mamka vstala z podlahy, přešla do kuchyně k bídne zásobené skřínce na alkohol, vytáhla láhev něčeho čírého a zamířila do své ložnice jako někdo odcházející do cely smrti. Nepamatovala jsem si na ty poslední chvíle, kdy mamka byla mamkou, před těmi lety prázdných láhví od vodky, zamčených dveří a zatuchlého pachu v celém domě. Kdykoliv jsem se snažila poskládat si minuty následující po slovech detektiva Falleyové, neviděla jsem nic než tu noc, kdy Persefona odešla.

* * *

Odešla s Benem ven dřív než obvykle, asi kolem půl deváté. Bylo to riskantní, protože mamka byla ještě vzhůru, stočená na pohovce u televize, a mohla Persefonu slyšet, když vyskočila oknem do sněhu. Mohla spatřit záblesk světel auta míjejícího náš dům. A já jsem tu noc navzdory všem slibům učiněným sestře doufala, že si mamka něčeho všimne. Doufala jsem, že to všechno bude konečně pryč – modřiny, noční

malování, studený vzduch vnikající oknem, které jsem každou noc musela nechat pootevřené.

Ale mamka si ničeho nevšimla. Slyšela jsem tlumený smích nesoucí se předsíní, slyšela jsem zavržení staré pohovky, jak si mamka natřásla polštáře a změnila polohu. Za hodinu jsem zaslechla zvuk mikrovlnky a napadlo mě, jestli mamka nevejde do našeho pokoje s nabídkou nějaké svačinky. Potom, zrovna když na mém budíku naskočilo deset dvacet pět a já viděla, jak Ben zastavil u ohrubníku o dva domy dál, mamka vypnula televizi, přešla k našemu pokoji a lehce zaklepala na dveře.

„Dobrou noc, děvčata,“ řekla.

Zadržela jsem dech v očekávání, že otevře dveře a strčí do nich hlavu právě ve chvíli, kdy Persefona se sněhovými vločkami ve vlasech otevře zvenku okno. Ale místo toho mě jen začalo pálit v plicích a zaslechla jsem, jak se zavřely dveře u máminy ložnice. A Persefona venku ve svém červeném kabátě vystupovala z auta.

Jednala jsem bez přemýšlení. V nějakém náhlém popudu jsem několika plynulými pohyby zavřela okno, které mělo zůstat otevřené, otočila jsem západkou, zhasla lampu u své postele, skočila pod deku a se široce otevřenýma očima jsem se otočila ke zdi.

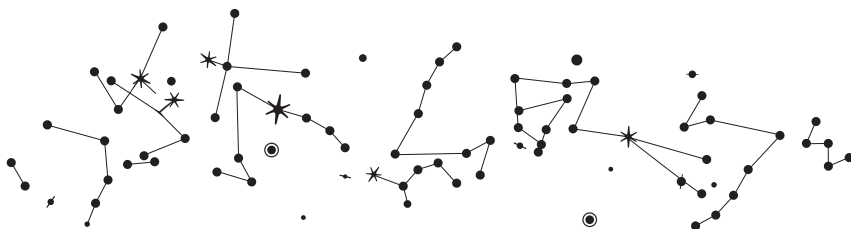
Nejprve jsem slyšela křupání kroků ve sněhu, zvuk tlumily zdi a sklo, ale každou vteřinou byl hlasitější. Potom tápání prstů po okně. A pauza – způsobil ji vztek nebo zmatek nebo jen mírná otrávenost? To už se nedozvím – a pak ťukání na sklo.

Srdce mi v hrudi bušilo tak silně, až jsem měla pocit, že rozechvívá i mou deku. Přesto jsem vyčkávala a předstírala, že spím. Persefona bude naštvaná, to určitě, a pravděpodobně mě zalehne v posteli a bude mi svírat zápěstí, dokud mi nenaskočí modřiny – ale aspoň to budou *moje* modřiny, a ne její. Když to vzdá a zazvoní na zvonek a bude muset mamce vysvětlit, kde byla, všechno aspoň vyjde najevo. Mamka se o to postará. Mamka zajistí, že Persefona už nikdy znovu

neproklouzne ven. A moje sestra tak bude v bezpečí a já nebudu muset říct ani slovo.

To jsem ale nevěděla, že Persefona nezazvoní, aby se dostala domů. Jakmile ťukání na okno ustalo a vzdala i syčení mého jména přes sklo, odhodila jsem deku a připlížila se k oknu, abych nakoukla ven. Ale neviděla jsem ji vléct se ke vchodovým dveřím. Místo toho se rozběhla zpátky k Benovu autu, čerstvý sníh se jí třpytil na kabátu. Otevřela dveře spolujezdce a ti dva se rozjeli pryč, auto bylo menší a menší, až nakonec zahrnulo za roh a zmizelo.

Tehdy jsem to nevěděla, ale kdybych prostě nechala všechno tak, jak to mělo být, kdybych nechala okno otevřené, kdybych nezajistila západku, kdybych dál noc za nocí polykala Persefonina tajemství, pak jsem mohla mít – měla bych – i svoji sestru.

3

Když mi zavolala teta Jill, aby mi řekla, že moje matka má rakovinu, zrovna jsem do sebe tlačila druhého panáka tequily v baru na Thayerově ulici. Slavila jsem třicáté narozeniny a Lauren platila. „Celou noc,“ řekla, „cokoliv chceš. Žádné kecy o střízlivé Sylvii.“ Měla jsem na sobě černé šaty, které mi těsně obepínaly stehna, a černé páskové lodičky, které se mi zařezávaly kolem kotníků. Když jsem klopýtala ven, abych slyšela telefon, moje trhavé pohyby nepůsobila ani tak tequila, jako spíš deseticentimetrové podpatky, které mě Lauren přinutila obout. („Ať tě ani nenapadne jít bez nich. Tyhle šaty jsou vezmi-si-mě šaty a vezmi-si-mě šaty potřebují vezmi-si-mě boty.“) Po celodenní šichtě u Steve’s Ink jsem už neměla energii, abych se s ní dohadovala nebo vysvětlovala, že mě nějaké narozeniny až tak nezajímají. S Lauren bylo snazší obléknout si cokoliv, co po mně hodila, pít jakékoliv panáky, které mi koupila, a doufat, že během prvních třiceti minut najde nějakého chlapíka, který by se jí líbil. Potom bych mohla předstírat nevolnost a poslední hodiny svých narozenin strávit sama ve své posteli.

Opřela jsem se o telefonní sloup hned před barem a sledovala procesí mladých lidí – s největší pravděpodobností studentů z Brownovy univerzity – valících se dovnitř.

Prstem jsem si zacpala jedno ucho a snažila se překřičet hudbu dunící z baru.